

"Profetia de pe Thiaoouba" CAP 1

Avem parte de foarte multa informatie in aceasta perioada. Unele informatii sunt considerate false altele adevarate, insa pina la urma este importanta constiinta fiecaruia. Cum bine spunea cineva intr-un filmulet publicat pe mai multe bloguri „Daca ai o constiinta de marimea unei mingii de golf, cind citesti o carte vei avea o intelegere cit o minge de golf" si asa mai departe.

Sa ne bucuram de abundenta informatiilor dar sa nu uitam nici o clipa ca **"Singura solutie este intoarcerea catre interior"**

.....
O istorie si nu numai altfel decit o stim ...

Michel Desmarquet - **"Profetia de pe Thiaoouba"**

Capitolul 1

Thao

M-am trezit brusc, neștiind cât timp am dormit. Eram complet treaz, proaspăt și vioi – dar Doamne, cât o fi ceasul? Lina dormea lângă mine, cu pumnii strânși, dar Lina întotdeauna doarme...

Nu aveam nici cea mai mică dorință de a mai dormi și, în plus, era posibil să fie deja ora 5 dimineața. M-am ridicat și am mers către bucătărie să verific ceasul. Numai 12:30 a.m.! Era neobișnuit pentru mine să mă trezesc la o asemenea oră. Mi-am scos pijamaua și, neavând nici cea mai vagă idee de ce, m-am îmbrăcat în pantaloni și cămașă. Nu pot explica nici de ce am mers la biroul meu, am luat o foaie de hârtie și un pix și m-am văzut scriind, ca și cum mâna mea ar fi avut o minte proprie.

“Draga mea, voi fi plecat pentru vreo 10 zile. Nu ai de ce să-ți faci griji.”

Lăsând biletul lângă telefon, m-am îndreptat spre ușă și apoi către verandă. Am ocolit masa pe care rămăsese tabla de șah, care amintea de jocul de aseară, cu Regele alb încă în șah – mat, și am deschis ușor ușa care dădea spre grădină. Noaptea părea a fi scăldată într-o lumină stranie, care nu avea nimic a face cu stelele. Instinctiv, am încercat să-mi amintesc ce fază a lunii era, gândindu-mă că poate ar fi trebuit să răsară.

Aici, în Nord – Estul Australiei, unde locuiesc, nopțile sunt, în general destul de senine. Am coborât scările exterioare și m-am îndreptat către pandan. De obicei, la acest moment din noapte, am fi avut un veritabil concert de broaște și greieri, al căror țârâit umplu noaptea.

În acest moment, era oricum o liniște apăsătoare și mă întrebam de ce. Abia dacă am făcut câțiva pași când, dintr-o dată, culoarea filodendronilor s-a schimbat. Peretele casei deasemeni, și pandanul – toate erau scăldate într-o lumină roșiatică. Peluza părea a se ondula sub picioarele mele, iar pământul de sub pandan parcă făcea valuri. Filodendronii s-au contorsionat și peretele casei semăna cu o hârtie ce zboară în vânt. Crezând că nu mă simțeam bine, m-am decis să mă întorc în casă, când, exact în acel moment, m-am simțit ridicat destul de blând de la sol. M-am înălțat, mai lent la început, pe deasupra filodendronilor, apoi mai rapid, până ce am văzut casa devenind din ce în ce mai mică

dedesupt.

- Ce se întâmplă? am exclamat în culmea mirării, năucit.

- Totul este în regulă acum, Michel.

Până atunci, am crezut că visez. Înaintea mea, o ființă umană, de dimensiuni impresionante, îmbrăcată într-un costum dintr-o singura bucată și purtând o cască complet transparentă pe capul "ei", se uita la mine – zâmbind prietenos.

- Nu, nu visezi, a spus, răspunzând la întrebarea din mintea mea.

- Da, am replicat, dar se întâmplă așa întotdeauna în vis și, în final descoperi că ai căzut din pat și ai un cucui în mijlocul frunții!

Ea zâmbi.

- În afară de asta, am continuat, îmi vorbești în Franceză, limba mea maternă, și totuși suntem în Australia. Vorbesc Engleza, să știi!

- Și eu. - Trebuie să fie un vis – unul dintre acele vise stupide, desigur. Dacă mă gândesc mai bine, ce faci pe proprietatea mea?

- Nu suntem pe proprietatea ta, ci deasupra ei.

- A! E un coșmar. Vezi că am dreptate? O să mă ciupest! Am asociat cuvintele cu faptele. Au!

Ea a zâmbit din nou.

- Acum ești satisfăcut, Michel?

- Dar, dacă nu este un vis, de ce stăm aici pe această piatră? Cine sunt oamenii de acolo, îmbrăcați după moda secolului trecut?

Începeam să disting, într-o lumină lăptoasă, oameni vorbind și, la o mică distanță, alții mișcându-se prin preajmă.

- Și tu, cine ești tu? De ce nu ai dimensiuni normale?

- Eu am dimensiuni normale, Michel. Pe planeta mea toți suntem de această mărime. Dar toate la timpul lor, dragul meu prieten. Sper că nu te superi că îți spun așa, nu? Dacă nu suntem deja buni prieteni, sunt sigură că asta se va întâmpla curând.

Stătea acolo în fața mea, inteligența se reflecta în zâmbetul de pe chipul ei și bunătatea emana din toată ființa sa. Nu era posibil să întâlnesc pe cineva cu care să mă pot simți mai împăcat sufletește.

- Firește că nu, poți să-mi spui cum dorești. Și care este numele tău?

- Numele meu este Thao, dar mai întâi, aș vrea să știi, odată pentru totdeauna, că acesta nu este un vis. Într-adevăr, este ceva cu totul diferit. Pentru anumite motive care îți vor fi explicate mai târziu, ai fost ales pentru o călătorie pe care foarte puțini pământeni au făcut-o – mai ales în ultima vreme. Suntem, tu și eu, în acest moment, într-un univers care este paralel cu cel de pe Pământ. Pentru a te include pe tine, ca și pe noi (în acest univers) am folosit un fel de "dop pneumatic". În acest moment, timpul s-a oprit pentru tine, și poți rămâne aici 20 sau 50 de ani pământeni și apoi să te întorci ca și cum nici n-ai fi plecat.

Corpul tău fizic va rămâne de-a dreptul neschimbat.

- Dar ce fac acești oameni?

- Ei există după cum este de așteptat, și, după cum vei afla mai târziu, densitatea populației este foarte scăzută. Moartea poate surveni în urma unui suicid sau a unui accident. Timpul este oprit. Sunt bărbați și femei, la fel de bine ca și unele animale care au o vârstă de 30.000., 50.000. sau chiar mai mulți ani pământeni.

- Dar de ce se află ei aici și cum au ajuns să fie aici? Unde s-au născut?

- Pe Pământ... și toți se află aici din întâmplare.

- Din întâmplare? Ce vrei să spui?

-Este foarte simplu. Ai auzit de Triunghiul Bermudelor? Am dat din cap afirmativ. Deci, este foarte simplu, în acest punct și în altele mai puțin cunoscute, acest univers paralel se întrepătrunde cu universul nostru astfel încât există între ele o poartă naturală. Oameni, animale sau chiar obiecte care se găsesc în imediata apropiere a acestei porți sunt de-a dreptul "supte" în ea. Astfel, poți avea, de exemplu, o întregă flotă de nave care să dispară în câteva secunde. Uneori o persoană, sau mai multe persoane, pot trece înapoi în universul nostru după câteva ore, câteva zile sau câțiva ani. De cele mai multe ori, însă, nu se mai întorc niciodată.

Când un om se întoarce și povestește experiența sa, marea majoritate a oamenilor nu-l cred – și dacă persistă, este declarat nebun. De cele mai multe ori, asemenea persoane nu povestesc nimic, dându-și seama cum vor apărea în ochii celorlalți. Uneori, deasemeni, el se întoarce amnezic, și dacă își recapătă parțial memoria, nu-și va aminti ceea ce s-a întâmplat în universul paralel, și de aceea nu va aduce lumină asupra acestui subiect.

A fost – continuă Thao – un caz tipic de trecere într-un univers paralel în America de Nord, unde un tânăr, pur și simplu s-a "evaporat" în timp ce mergea să aducă apă de la o fântână care se afla la câteva sute de metri de casa sa. După o oră, familia și prietenii săi au ieșit să-l caute și, cum era zăpadă proaspătă de cca.

20 cm, ar fi trebuit să fie destul de simplu – ei trebuiau doar să urmărească urmele lăsate de tânăr. Dar, chiar în mijlocul câmpului – urmele dispăreau. Nu erau copaci în jur, nici pietre pe care ar fi putut sări – nimic straniu sau neobișnuit – pur și simplu urmele se opreau. Oamenii au crezut că a fost luat de o navă spațială, dar nu asta s-a întâmplat, după cum vei vedea mai târziu. Bietul om a fost pur și simplu "supt" într-un univers paralel.

- Îmi amintesc, am spus, am auzit despre acest caz special, dar cum de știi tu despre acest lucru?

- Vei afla mai târziu de unde știu, a replicat ea enigmatic.

Am fost întreruși de apariția bruscă a unui grup de oameni atât de bizari încât din nou, m-am întrebat dacă nu era totul un vis. Cam o duzină de bărbați, însoțiți de ceva ce părea a fi o femeie, au apărut din spatele unei grămezi de pietre, cam la 100 m de locul în care ne aflam. Priveliștea era chiar mai ciudată, cu atât mai mult

cu cât acești oameni păreau desprinși din paginile unor povestiri preistorice. Cu aspectul unor gorile, mânuiau bâte uriașe pe care oamenii moderni n-ar fi în stare să le ridice de la pământ. Aceste creaturi hidoase veneau drept spre noi, urlând ca niște fiare sălbatice. Am făcut o mișcare de retragere, dar însoțitoarea mea mi-a spus că nu am de ce să mă tem și că ar trebui să stau nemișcat. Și-a pus mâna pe catarama de la centură și s-a întors pentru a le putea face față.

Am auzit o serie de mici click-uri și cinci dintre cei mai puternici oameni au căzut la pământ, nemișcați. Restul grupului s-a oprit dintr-o dată și au început să mormăie. S-au închinat în fața noastră. M-am uitat din nou la Thao. Stătea ca o statuie, cu fața nemișcată. Ochii ei erau fixați pe acei oameni încât credeam că încearcă să-i hipnotizeze. Am aflat mai târziu că, telepatic, dădea ordine femeiei din grup. Această femeie s-a ridicat și a început, mi s-a părut mie, să dea ordine celorlalți, cu o voce guturală. Apoi au ajutat la îndepărtarea corpurilor, purtându-le în spate către grămada de pietre despre care vorbeam mai devreme.

- Ce fac? am întrebat.

- Își vor acoperi morții cu pietre.
- I-ai omorât?
- A trebuit.
- Ce vrei să spui? Chiar eram în pericol?
- Bineînțeles că eram. Aceștia sunt oameni care se află aici de 10 sau 15.000. de ani – cine știe? Nu avem timp să stabilim asta și în plus, este lipsit de importanță. Cu toate acestea, acest fapt ilustrează bine ceea ce îți explicam cu câteva momente în urmă. Acești oameni au trecut în acest univers la un moment dat, și au trăit de atunci și până acum în acel timp.
- Este înfricoșător!
- Sunt de acord. Totuși face parte din normalitate, și deasemeni, din Legea Universală. În plus, ei sunt periculoși pentru că se comportă mai mult ca niște fiare sălbatice decât ca niște ființe umane. Dialogul nu ar fi fost posibil între ei și noi, la fel cum nu este posibil între ei și cele mai multe dintre ființele din acest univers paralel. Pentru un singur motiv, ei nu sunt capabili să comunice; și pentru altul, ei, mai puțin decât oricare, înțeleg ce li se întâmplă; eram într-un real pericol și, dacă pot spune asta, le-am făcut o favoare chiar acum, eliberându-i.
- Eliberându-i?
- Nu mă privi atât de șocat, Michel. Știi foarte bine ce vreau să spun cu asta. Au fost eliberați din corpurile lor fizice și acum sunt capabili să-și continue ciclul, ca oricare altă ființă vie, în conformitate cu procesul normal.
- Deci, dacă înțeleg corect, acest univers paralel este un blestem – un fel de iad sau purgatoriu?
- Nu mi-am dat seama că ești religios!
- Am făcut această comparație doar ca să-ți arăt că încerc să înțeleg, am replicat, întrebându-mă cum și-ar fi putut da seama dacă eram sau nu religios.
- Știu, Michel, încercam doar să te necăjesc. Ai avut dreptate în a explica aceasta ca fiind un fel de purgatoriu dar, desigur, acest lucru este accidental. De fapt, acesta este unul dintre cele câteva accidente ale naturii. Un albinos este un accident, și un trifoi cu patru foi poate fi considerat deasemeni un accident. Apendicele vostru nu este altceva decât un accident. Doctorii voștri încă se mai întrebă ce rost ar putea avea în organismele voastre. Răspunsul – nici un rost. De obicei, în natură totul are un rost precis pentru care există – de aceea mi-am permis să trec apendicele pe listă printre accidentele din natură.
- Oamenii care trăiesc în acest univers nu suferă nici fizic, nici moral. De exemplu, dacă te lovesc, nu vei simți nici o durere, dar dacă lovitura este suficient de puternică, dealtfel fără durere, poți muri în urma ei. Acest lucru poate părea dificil de înțeles, dar aceasta este realitatea. Cei care trăiesc aici nu știu nimic din ceea ce tocmai ți-am explicat, și este un noroc, pentru că ar fi tentați să se sinucidă – ceea ce, chiar și aici, nu este o soluție.
- Ce mănâncă ei?
- Ei nu mănâncă, la fel cum nici nu beau, pentru că nu simt nevoia. Aici, adu-ți aminte, timpul s-a oprit – acești morți nici măcar nu putrezesc.
- Dar asta este teribil! După toate acestea, cel mai mare serviciu pe care cineva l-ar putea face acestor oameni ar fi să-i omoare!
- Ai ridicat un punct de vedere important aici. Efectiv ar fi una dintre cele două soluții.
- Care este cealaltă?

- Să-i trimitem înapoi de unde au venit – dar acest lucru ar ridica mari probleme. Pentru că noi suntem capabili să folosim “poarta”, putem să returnăm mulți dintre ei în universul vostru, și astfel să-i eliberăm (1), dar nu sunt sigură că ești conștient de problemele enorme pe care le-ar putea crea pentru majoritatea dintre acești

oameni. Aici, după cum am spus deja, ai oameni care se află în acest loc de mii de ani. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce în universul din care au plecat cu atât de mult timp în urmă?

- Ar putea înnebuni. Atunci, nu mai este nimic de făcut. Ea zâmbi blând la afirmația mea.

- Ești, cu certitudine, omul de acțiune pe care l-am cerut, Michel (de care aveam nevoie), dar ferește-te să tragi concluzii – mai ai încă multe de văzut.

Își puse mâna pe umărul meu, fiind nevoită să se încline ușor în față pentru aceasta. De altfel, nu știam la acel moment că, Thao măsoara 290 cm, fiind deosebit de înaltă pentru o ființă umană.

- Văd cu ochii mei că am făcut alegerea corectă selectându-te pe tine – ai o minte ascuțită, dar nu pot să-ți explic totul acum, din două motive.

- Care ar fi?

- În primul rând, este prea devreme pentru asemenea explicații. Prin aceasta vreau să spun că trebuie să mai fii instruit asupra unor anumite puncte înainte să mergem mai departe.

- Înțeleg – și al doilea?

- Al doilea motiv este că suntem așteptați. Trebuie să plecăm.

Cu o atingere ușoară, m-a întors. Am urmărit privirea sa și am privit cu ochii măriți de surprindere. Cam la 100 de metri de noi se afla o sferă enormă, care emana o aură albăstruie. Am aflat mai târziu că măsura 70 de metri în diametru. Lumina nu era continuă, ci licărea intermitent, semănând cu o ceață fierbinte, ca atunci când cineva privește de la distanță nisipul încălzit de soarele de vară. Această enormă sferă “licărea” cam la 10 metri de la sol. Fără ferestre, fără uși, fără scară, apărea la fel de netedă ca o coajă de ou. Thao îmi făcu semn să o urmez și am plecat către mașină. Îmi amintesc acel moment foarte bine. Pe timpul cât a durat scurta apropiere de sferă, eram atât de nerăbdător și emoționat încât am pierdut controlul gândurilor.

Un șuvoi constant de imagini îmi treceau prin minte fulgerător, semănând cu un film derulat rapid. M-am văzut povestind această aventură familiei mele, și am revăzut articolele din ziare pe care le-am citit pe tema OZN –urilor. Îmi amintesc un sentiment de tristețe trecând peste mine când m-am gândit la familia mea, pe care o iubesc atât de mult; m-am văzut prins, ca într-o cursă, și am avut sentimentul că s-ar putea să nu-i mai văd niciodată...

- Nu ai absolut nimic de care să te temi, Michel, a spus Thao. Ai încredere în mine. Vei fi împreună cu familia ta foarte curând și bine sănătos.

Cred că gura mea s-a deschis a mirare, provocându-i lui Thao un râs melodios, cum rar este auzit printre noi pământeni. Aceasta a fost a doua oară când ea îmi citea gândurile; prima dată am crezut că ar putea fi o coincidență, dar de data aceasta nu mai aveam nici o îndoială.

Când am ajuns în imediata apropiere a sferei, Thao m-a așezat în poziție opusă față de ea și cam la 1 metru distanță.

- Nu mă atinge sub nici un motiv, Michel, orice s-ar întâmpla. Sub nici un motiv – m-ai înțeles?

Am fost luat prin surprindere de acest ordin formal, dar am încuviințat. Și-a pus mâna pe un fel de “medalion”, am observat mai târziu că era “atașat” în partea superioară a sânelui său

stâng, și cu cealaltă mână, ținea ceva asemănător cu o “baghetă”, pe care a desprins-o din centura sa. A îndreptat “bagheta” pe deasupra capetelor noastre, în direcția sferei. Cred că am văzut o undă verde ca un fulger dinspre sferă, dar nu pot fi sigur. Apoi a îndreptat bagheta spre mine, cealaltă mână fiind tot pe “medalion” și foarte simplu, ne-am ridicat simultan,

trecând prin peretele mașinii. Chiar când credeam că ne vom ciocni cu sfera, o porțiune a învelișului acesteia s-a retras asemeni unui enorm piston spre interiorul unui cilindru, lăsând la iveală o deschizătură ovală cam de 3 metri înălțime. Ne-am “recăpătat” picioarele, Thao și eu, după un fel de aterizare înăuntrul navei. Ea dădu drumul “medalionului” și cu o dexteritate care sugera că făcea acest lucru adesea, și-a pus la loc “bagheta”.

- Vino. Ne putem atinge de acum, a spus.

Luându-mă de umeri, m-a condus către o luminiță albastră, atât de intensă încât aproape că a trebuit să-mi închid ochii pe jumătate. Nu mai văzusem niciodată o culoare asemănătoare pe Pământ. Când am fost foarte aproape de luminiță, peretele pe care se afla aceasta “ne-a lăsat” să trecem. Aceasta este singura modalitate de a o descrie. După felul în care mă conducea mentorul meu, aș fi putut să jur că voi avea câteva cucuie frumoase pe frunte, dar am trecut prin pereți – ca fantomele! Thao râse din tot sufletul la expresia șocata de pe fața mea. Acest lucru mi-a făcut bine.

Îmi amintesc acest râs – ca o briză răcoroasă și liniștitoare în momentele în care nu-mi era chiar ușor. Am vorbit adesea cu prietenii despre “farfuriile zburătoare” și am fost convins că ele există de fapt – dar atunci când ești de fapt confruntat cu realitatea, atât de multe întrebări îți încetoșează creierul încât ai impresia că va lua foc. Bineînțeles, în adâncul meu eram încântat.

Din comportamentul lui Thao față de mine, am simțit că nu am motive să mă tem. Totuși, ea nu era singura: mă întrebam cum arătau ceilalți. În ciuda fascinației mele față de această aventură, încă mă mai îndoiam că îmi voi mai revedea vreodată familia. Deja, păreau atât de îndepărtați, deși cu numai câteva minute mai devreme mă aflam în propria mea grădină. Acum, alunecam la nivelul solului de-a lungul unui tunel, un coridor asemănător unui tunel care ne conducea către o încăpere mică, ai cărei pereți erau de un galben atât de intens încât a trebuit să-mi închid ochii.

Pereții formau o boltă – care arăta exact ca și cum ar fi fost în interiorul unui bol răsturnat. Thao mi-a acoperit capul cu o cască făcută dintr-un material transparent și am aflat, deschizând un ochi, ca aceasta mă ajuta să suport lumina.

- Cum te simți? mă întrebă.

- Mai bine, mulțumesc, dar această lumină – cum puteți să o suportați?

- Nu este o lumină. Este doar culoarea actuală a pereților din această încăpere.

- De ce “actuală”? M-ați adus aici ca să-i vopsesc din nou? am glumit eu.

- Nu este nici o vopsea. Sunt doar vibrații, Michel. Tu încă mai crezi că te afli în universul vostru pământean, când nu mai ești acolo. Acum te afli într-una dintre navele noastre spațiale de cursă lungă, capabile să călătorească cu o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii. Vom pleca în curând, dacă te vei întinde în acest locaș...?

Acolo, în mijlocul camerei se aflau două cutii – semănând mai mult a sicrie fără capac. M-am întins într-unul dintre ele și Thao în celălalt. Am auzit-o vorbind într-o limbă necunoscută mie, dar foarte armonioasă. Am vrut să mă ridic puțin, dar n-am putut, fiind ținut de o forță necunoscută și invizibilă.

Culoarea galbenă a dispărut progresiv de pe pereți, fiind înlocuită de către una albastră care, cu siguranță, nu era mai puțin intensă. “Revopsirea” fusese făcută... O treime din încăperea deveni brusc întunecată și am observat luminițe minuscule strălucind ca stelele. Vocea lui Thao se auzea clar în întuneric.

- Acestea sunt stele, Michel. Am părăsit universul paralel al Pământului și vom părăsi planeta ta, vom merge mai departe și încă mai departe, pentru a te duce să vizitezi planeta noastră. Știm că vei fi foarte interesat de această călătorie, dar și de plecarea noastră care va fi destul de lentă, pentru binele tău, pentru a putea să beneficiezi de ea. Putem privi pe ecranul din fața ta.

- Unde este Pământul?

- Încă nu-l putem vedea, fiind aproape, chiar deasupra lui, la aproximativ 10.000. de metri altitudine...

Deodată, o voce a putut fi auzită, vorbind ceea ce părea a fi aceeași limbă pe care o folosise Thao câteva minute mai devreme. Thao răspunse scurt și apoi vocea mi s-a adresat în Franceză – o franceză excelentă (altfel tonul era mai melodios decât cel tipic) – urându-mi bun venit la bord. Era destul de asemănător

cu genul de urare folosit de către companiile noastre aeriene, și îmi amintesc că am fost chiar amuzat de aceasta – în ciuda situației unice în care mă aflu.

În aceeași clipă, am simțit o foarte ușoară mișcare în aer și acesta a devenit mai rece, asemeni aerului condiționat. Lucrurile au început să se petreacă cu repeziciune. Pe ecran, apărea ceea ce ar fi putut fi Soarele. La început, părea să atingă marginea Pământului sau, mai precis, America de Sud, după cum am aflat

ulterior. Din nou m-am întrebat dacă visez. Secundă după secundă America se micșora.

Australia nu se putea vedea, deoarece razele soarelui nu ajunsesera la ea. Acum conturul planetei se putea distinge, și părea că ne mișcam în jurul globului, spre o poziție deasupra Polului Nord. Acolo, ne-am schimbat direcția, părăsind Pământul cu o viteză incredibilă.

Bietul nostru Pământ deveni o minge de baschet, apoi una de biliard până când, în final, dispăru – sau aproape – de pe ecran. În schimb, viziunea mea a fost umplută cu albastrul sumbru al spațiului. Mi-am întors capul în direcția lui Thao, sperând la noi explicații.

- Ți-a plăcut?

- A fost minunat, dar atât de rapid – este oare posibil să călătorești cu o asemenea viteză?

- Asta n-a fost nimic, dragul meu prieten. Am “luat-o” foarte blând. Dar acum nu ne deplasăm la viteză maximă.

- Cât de repede? am întrerupt eu.

- De câteva ori viteza luminii.

- A luminii? Dar de câte ori? Este incredibil! Cum rămâne cu bariera luminoasă?

- Pot înțelege foarte bine că acest lucru pare incredibil pentru tine. Nici măcar experții voștri n-ar putea crede asta – dar acesta este adevărul.

- Ai spus “de câteva ori viteza luminii”, dar de câte ori?

- Michel, pe timpul acestei călătorii, multe lucruri îți vor fi arătate intenționat – multe lucruri, dar vor fi deasemeni și detalii la care nu vei avea acces. Viteza exactă a navei noastre este unul dintre aceste detalii. Îmi pare rău, pentru că știu că te dezamăgesc și marea ta curiozitate pentru toate lucrurile nu este satisfăcută, dar

vor fi atât de multe lucruri noi și interesante de văzut și de aflat pentru tine încât nu vei putea ține minte atât de multe informații care te vor asalta, și nu trebuie să te superi pentru faptul

că anumite informații nu îți sunt furnizate. Comportarea ei arăta că subiectul era închis și nu am mai insistat, dându-mi seama că, făcând acest lucru ar fi fost nepolitic.

- Privește, mi-a spus. Pe ecran apăruse un punct colorat și creștea rapid.

- Ce este?

- Saturn.

Cititorul va trebui să-mi ierte descrierea făcută, săracă în detalii, nu după cum și-ar fi dorit, dar trebuie înțeles că încă nu mi-au revenit toate simțurile. Am văzut atât de multe într-un timp atât de scurt, și am fost oarecum “dezorientat”. Pe măsură ce ne apropiam, faimosul Saturn creștea rapid, era din ce în ce mai mare pe ecran. Culoarele sale erau minunate – neputând fi comparate cu nimic din ceea ce văzusem vreodată pe Pământ. Erau galbene, roșii, verzi, albastre, portocalii – în fiecare culoare, o infinită gamă de nuanțe amestecate, separate,

crescând, devenind mai puternice, apoi pălind, creând faimoasele inele și închizându-se între ele... Era un spectacol uimitor, ce umplea din ce în ce mai mult ecranul nostru. Dându-mi seama că nu mai eram reținut de câmpul de forță, am vrut să-mi scot masca pentru a vedea mai bine culorile, dar Thao mi-a făcut semn că nu trebuie să fac nimic.

- Unde sunt sateliții? am întrebat.

- Poți vedea doi dintre ei, aproape unul lângă altul, în partea dreaptă a ecranului.

- Cât de departe suntem?

- Trebuie să fim cam la aproximativ 6.000.000. km sau poate mai mult. Se știe precis pe puntea de comandă, în funcție de curs, dar pentru a-ți da informații mai precise, trebuie să știi dacă video-camera noastră este programată pe zoom total sau nu.

Saturn dispăru brusc din partea stângă a ecranului, care se umplu din nou de “culoarea” spațiului. Cred că în acel moment m-am simțit exaltat, cum nu mai fusesem până atunci. Mă lovide faptul că eram pe cale să trăiesc o aventură extraordinară – și de ce? Nu am cerut nimic și nu m-am gândit niciodată (cine ar fi îndrăznit?) la o asemenea aventură. Thao se ridică.

- Poți face același lucru, Michel. Am ascultat și ne-am regăsit împreună din nou în mijlocul cabinei. Abia atunci am observat că Thao nu mai purta casca.

- Ai putea să-mi spui, am întrebat, de ce până acum ai purtat o cască, în timp ce eu eram în stare să te însoțesc fără să port una și acum eu am o cască în timp ce tu nu o mai porți?

- Este foarte simplu. Noi venim de pe o planetă diferită d.p.d.v. bacteriologic de a voastră, care pentru noi, este un veritabil mediu de cultură. De aceea, pentru a te contacta, am fost obligată să-mi iau aceste măsuri de precauție firești. Tu însuși reprezentai un pericol pentru mine, dar acum nu mai ești.

- Nu te pot urmări.

- Când ai intrat în această cabină, culoarea era prea puternică pentru tine și ți-am dat casca pe care o porți acum, care era proiectată special pentru tine. Într-adevăr, suntem capabili să-ți anticipăm reacțiile. Pe timpul scurtei perioade în care cabina a fost galbenă apoi albastră, 80% dintre bacteriile periculoase existente în tine au fost distruse. Apoi, probabil ai simțit o răceală în aer, asemănătoare cu cea produsă de un aparat de aer condiționat aflat în funcțiune; aceasta a fost o altă formă de dezinfectie prin...hai să-i spunem, radiații, deși nu este cuvântul corect – dar nu poate fi tradus în nici una dintre limbile pământene. În acest mod, am dezinfectat

100%, dar încă mai ai suficiente bacterii pentru a ne produce un rău considerabil. Îți voi da aceste două tablete, și în 3 ore te vei putea considera tu însuși, la fel de “pur” ca și oricare dintre noi.

După cum a spus, a luat o mică sticlucă de lângă lăcașul său, a scos tabletele, întinzându-mi-le, alături de o eprubetă continând un lichid, despre care am presupus a fi apă. Le-am înghițit pe amândouă, ridicând baza căștii pentru a putea face asta. Apoi...ei bine, totul s-a petrecut foarte repede și totul a fost foarte ciudat.

Thao m-a luat în brațe, m-a așezat în locaș și mi-a scos masca. Am văzut asta întâmplându-se de la 2 sau 3 metri distanță de corpul meu! Îmi imaginez că anumite lucruri din această carte pot părea de necrezut, inimaginabile pentru un cititor nevizat, dar mi-am văzut corpul de la distanță și eram capabil să mă mișc

prin cameră doar cu un simplu gând.

Thao spuse:

- Michel, știi că mă vezi și mă auzi, dar eu nu pot să te văd, de aceea nu te pot privi când îți vorbesc. Corpul tău Astral a părăsit corpul fizic. Nu este nici un pericol în asta – nu e nevoie să-ți faci griji. Știu că aceasta este prima dată când ți se întâmplă acest lucru și sunt oameni care intră în panică... Ți-am dat un medicament special pentru a-ți curăța corpul de toate bacteriile care pot fi periculoase pentru noi. Ți-a mai fost dat și un alt drog care a provocat detașarea Corpului tău Astral de corpul fizic – aceasta va dura 3 ore, timpul necesar purificării tale. În această formă vei putea vizita nava noastră, fără pericolul contaminării pentru noi și fără să pierzi timp.

Chiar dacă pare ciudat, am găsit acest lucru complet normal – și am urmat-o. Era fascinant. A ajuns în fața unui panou care s-a deschis, glisând, pentru a ne lăsa să trecem dintr-o încăpere în alta. O urmăream la o oarecare distanță și de fiecare dată, dacă panoul era încă închis, în momentul în care ajungeam la el – pur și simplu treceam prin el. În final, am ajuns într-o cameră circulară, de aproximativ 20 de metri în diametru, în care erau cel puțin o duzină de astronauți – numai femei, și cam de dimensiunile lui Thao. Thao se apropie de un grup de patru care stăteau în enorme fotolii confortabile, aranjate în cerc. Când ea s-a așezat pe un loc liber, cele patru capete s-au întors către ea întrebător. Aproape că părea încântată să le lase să aștepte; în sfârșit ea vorbește.

Eram din nou încântat să aud această limbă – sonoritatea era de-a dreptul nouă pentru mine și intonația atât de armonioasă încât cineva ar fi putut crede că ele cântă. Toate păreau a avea un mare interes cu privire la raportul lui Thao. Am presupus că discutau despre mine, crezând în mod corect că eu eram scopul principal al misiunii lor. Când Thao s-a oprit, întrebările s-au pornit, și încă doi astronauți s-au alăturat grupului. Discuția se amplifică și dezvoltă un ton de admirație crescândă. Neînțelegând nici un cuvânt din ce spuneau, și observând la intrare trei oameni plasați în fața unor ecrane care afișau imagini tridimensionale, mai mult sau mai puțin vii colorate, eram pe cale să descopăr că aceasta trebuie să fie cu siguranță camera de control a navei.

Fiind invizibil, acest lucru devine mult mai interesant atât timp cât fiecare persoană își îndeplinea îndatoririle fără a fi deranjată sau măcar distrasă, de prezența mea.

Pe un ecran mai mare decât altele, am fost capabil să disting niște puncte – unele mai mari decât altele și unele mai luminoase, care se mișcau continuu și fără întreruperi în direcțiile lor prestabilite, câteva către stânga

ecranului, iar altele către dreapta. Viteza lor creștea odată cu mărimea lor pe ecran și în final, dispăreau de pe el. Culoarele lor erau adesea strălucitoare și extraordinar de frumoase, trecând de la tonuri subtile de galben pal la un galben orbitor, ca lumina soarelui nostru. Curând mi-am dat seama că acestea erau planetele și sorii printre care navigam, și eram de-a dreptul fascinat de evoluția lor de-a lungul ecranului. N-aș putea spune cât timp le-am privit, când, brusc, un sunet straniu a umplut cabina – un sunet care era delicat dar, în același timp, insistent, și care era acompaniat de multe luminițe sclipitoare (flash-uri). Efectul a fost imediat. Astronauții care discutau cu Thao, s-au apropiat acum de postul de control și fiecare a luat loc la postul care părea să-i fie destinat personal. Ochii fiecăruia erau fixați cu atenție pe ecran. Chiar în mijlocul acestor monitoare mari, am început să disting o masă enormă, greu de descris. Dați-mi voie să spun doar că era rotundă ca formă și de culoare gri-bleu. A rămas nemișcată în centrul fiecărui ecran. În cameră, totul era cufundat în liniște. Atenția generală era concentrată pe trei astronauți aflați la comanda unor piese de echipament de formă oblongă, semănând într-un fel, cu computerele noastre. Deodată, acoperind o arie uriașă a ceea ce credeam că era peretele cabinei, am rămas stupefiat să văd o imagine a New York-ului – nu! Acesta este Sydney, mi-am spus, și totuși podul este diferit...chiar era un pod? Surprinderea mă determină să o întreb pe Thao, lângă care stăteam. Uitasem oricum, că nu mai eram în corpul meu fizic și că nu mă putea auzi nimeni. Eram capabil să o aud pe Thao și pe ceilalți comentând despre ceea ce vedeam, dar neînțelegând limba lor, n-am ajuns prea departe. Eram convins că Thao nu mă mințise și de aceea ne-am înțeles bine și am lăsat într-adevăr Pământul în urmă. Mentorul meu mi-a explicat că ne deplasăm cu o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii...și l-am văzut pe Saturn rămânând în urmă, și mai târziu, ceea ce am luat drept a fi planete și sori – deci ne-am întors, și de ce? Thao vorbește și în franceză, ceea ce făcu toate capetele să se întoarcă în direcția sa. - Michel, staționăm deasupra planetei Aremo X 3, care este aproape de două ori mai mare decât Pământul, și după cum poți vedea pe ecran, foarte asemănătoare cu lumea voastră. Nu-ți pot explica mai pe larg misiunea noastră deoarece mi se cere să particip la operațiune, dar vom face acest lucru mai târziu. Pentru a te pune pe drumul cel bun, îți voi spune că misiunea noastră privește radiatiile atomice, cum ar fi cele cunoscute pe Pământ. Toți păreau preocupați; fiecare știa precis ce are de făcut și când. Ne oprisem. Panoul cel mare proiecta o imagine a centrului orașului. Cititorul trebuie să înțeleagă că acest panou uriaș, de fapt, nu era altceva decât un imens ecran de televizor, proiectând o imagine în relief atât de reală, încât ne puteam uita afară prin fereastra unei clădiri înalte. Atenția mea s-a mutat către un ecran mai mic care era monitorizat de către două dintre "gazdele" mele. Pe acest ecran puteam vedea nava noastră, așa cum o văzusem în universul nostru paralel. În timp ce urmăream, am fost surprins să văd, chiar în apropierea mijlocului navei, o mica sferă evacuată, ca un ou de la o găină. Odată ajunsă afară, această sferă accelerează rapid către planeta de dedesupt. De îndată ce a dispărut din raza vizuală, altă sferă a apărut în același mod, și apoi o a treia. Am observat că fiecare sferă era monitorizată pe un ecran separat de către grupuri diferite de astronauți. Coborârea sferelor putea fi acum urmărită cu ușurință pe panoul mare. Distanța trebuie să le fi făcut invizibile într-un timp destul de scurt, dar au rămas la "vedere" și am dedus că, acea cameră video trebuie să aiba un "zoom" extrem de puternic.

Într-adevăr, efectul zoom-ului era atât de puternic încât prima sferă a dispărut din dreapta panoului iar a doua din stânga. Acum o puteam vedea doar pe cea din mijloc și să îi urmărim coborârea pe sol foarte clar. S-a oprit în centrul unui pătrat imens, situat printre clădirile cu apartamente. Aceasta era oricum, după cum m-am gândit, suspendată la câțiva metri de sol. Celelalte sfere erau monitorizate urmărind aceleași detalii. Una era deasupra unui râu care curgea către oraș și cealaltă plutea deasupra unui deal, lângă oraș.

Pe neașteptate, panoul proiectă o nouă imagine. Puteam acum să disting ușile de la clădiri sau mai bine zis "pasajele" unde ar fi trebuit să fie ușile, cu spații deschise. Îmi amintesc clar că, până atunci, nu mi-am dat seama cât de ciudat era acest oraș...

Nimic nu se mișca...